

In Memoriam: Tante Tje

Ze werd geboren te Geel- Oosterlo op 29 november 1940, in volle oorlogsperiode en stierf in het Universitair Ziekenhuis te Edegem- Antwerpen op 15 oktober 2005.

We hadden, de broers en zusters, nog de gelegenheid ieder afzonderlijk in een intiem ogenblik, afscheid van haar te nemen. Ze keek op dat ogenblik de dood verwachtingsvol tegemoet.

Op de afscheidsplechtigheid in het Antwerps Uitvaartcentrum waren we, de zeven overblijvenden, erbij toen haar kinderen, Rudie en Ilse, haar vroegere parochiepriester, enkele vrienden haar herdachten, waarna we met de ganse familie (een vijftigtal) samen aan de traditionele koffietafel aanzaten.

Haar lichaam werd verast en uitgestrooid.

Rudie hield met een zekere tedere humor een lange toespraak over hun leven samen :

“Ma heeft ons vele goede dingen geleerd. Ze was steeds bezig om zo gezond mogelijk te leven, goed en vitaminerijk te koken, jezelf uiterlijk goed te verzorgen en regelmatig te bewegen. Op haar 36° studeerde ze voor “pedicure en schoonheidszorgen”, waar ik destijds meerdermalen voor de verschillende onderdelen als proefkonijn werd ingezet. Zo kon ze zich in haar handelingen oefenen zodat ze wat routine kreeg. Later, telkens Ma een gezichtsmassage op had, kon ik het niet nalaten om haar aan het lachen te krijgen. ..Ma had zeker zin voor humor en wanneer er te lachen viel, liet ze zich vrolijk meeslepen...”

Op 55-jarig jubileum van tante Wis: 29 oktober 2004: toen al ernstig ziek maar blijmoedig!

Waarna nog ter sprake kwamen hun reizen samen naar Spanje, Tunesië en Turkije:

“Ze was avontuurlijk van aanlegHet avontuurlijke zat hem erin dat Ma er niet voor terugdeinsde om het luxueuze ligbed aan het zwembad in te ruilen voor een ietwat ongemakkelijk alternatief ligbad aan het strand in het zand. Soms noemde ze het ligbed “haar schelp”...”

Over haar vakanties bij Rudie en zijn vriend Theo in St- Janssteen in Nederland:

“Regelmatig kwam Ma naar Nederland om enkele weken uit de dagelijkse sleur te zijn. Ze bracht haar hele koelkast mee alsof er in de buurt geen winkels waren. Ze voelde zich thuis bij ons, zei ze....’s Avonds volgde ons Ma de serie “The bold and the beautiful” waar ze ons een korte briefing gaf van wie wie was, wie wat deed en wie met wie de lakens deelde”

En over haar ziekte:

“Negen jaar geleden kreeg Ma de diagnose “Non-Hodskin”. Na het overwinnen van een zwaar gevecht volgde een terugval na enkele jaren van herstel. Vervolgens een nog zwaardere strijd die ze nogmaals had gewonnen, nu met een hoopvolle periode waarin de kans op terugval steeds kleiner scheen te worden. Zo hoopvol zelfs dat we er een klein feestje in Turkije van hebben gemaakt...”

Na haar eerste overwinning leek het erop dat ze de kleine dingen van het leven meer ging waarderen. Ze kon de rust vinden in het luisteren naar muziek met natuurgeluiden of door naar een boom in de tuin van de achterburen te kijken....

Nu tijdens één van haar laatste opnames ging het serieus mis. Van al de chemo’s was haar hart zo overbelast geworden en liet het haar weten dat het genoeg was geweest. Hartfalen zorgde er voor dat de lopende behandeling vroegtijdig moest worden afgebroken....En alhoewel nu alles in een snel tempo verliep, heb ikzelf het gevoel er aan overgehouden dat Ma ons extra tijd heeft gegeven om afscheid van haar te kunnen nemen....Ze maakte zich klaar om naar een betere plek te gaan...”

De eerder wat zwaarmoedige dochter Ilse kon in haar tekst met de titel “Ik denk aan jou” een zekere melancholie niet verbergen:

“Je bleef er altijd rustig bij als ik in een slechte bui was. Je liet me gewoon uitrazen en wist diep van binnen dat ik dit niet meende en er later spijt van had. Je hielp me door mijn groot verdriet heen en bleef optimistisch als ik het niet meer zag zitten.

...Je hebt altijd hard gewerkt, maar ook geleefd. Je had vele vrienden en vriendinnen. Het was bij ons altijd warm en gezellig, ook al hadden we het niet breed....Je hebt nu genoeg gevochten. Ga nu naar God en het licht...”

Bij een optreden (met Wieza en Fik Oris) op familiefeest 2 jaar geleden

En tot slot enkele gedichten uitgekozen door de kinderen:

Rudie:

*Afscheid nemen, is met zachte vingers
Wat voorbij is dichtdoen
En verpakken, in goede gedachten
der herinnering....*

*Is verwijlen bij een brok leven en
Stilstaan op de pieken van pijn en vreugde.
Afscheid nemen is met dankbare handen*

weemoedig meedragen,

Al wat waard is niet vergeten...

Afscheid nemen is moeizaam

De draden los maken

En uit het spinrag de belevenissen losknippen

En achterlaten en niet kunnen vergeten

(Bonhoeffer)

Ilse:

*Ik mis je in alles wat ik doe
Je warmte en je woorden
Je humor en blijmoedigheid
Die bij elkander hoorden.
Je keek me altijd lachend aan
Je hield zo van het leven
Nu moet ik leren zonder jou
Te houden van dit leven.*

Schoonzoon Patrick:

*Groot was haar liefde
Groot het verdriet
Mooi de herinneringen
Die ze achterliet*

En kleinzoon Nathan:

*Dansend naar de hemel
Dansend naar het licht
Ga maar lieve bomma
Doe je ogen dicht.*

Enkele jeugdfoto's..... uit de oude doos

